

Kanskje har du følt det selv? Den uforklarlige tilstedeværelsen av noe eller noen, usynlig for det blotte øye. – Et spøkelse er alltid negativt, både for seg selv og for den som opplever det. Derfor er det viktig å hjelpe det over til den andre siden.

Jeg har avtalt et møte med Reidun Johannessen (59) hjemme i huset hennes i Hammerfest, etter at jeg i forrige uke fant en liten annonse i avisa med teksten: «Jeg renser hus for det vi kaller spøkelser».

Johannessen smiler lurt og viser inn i den lille koselige stua.

– Vi var så heldig å få kjøpe dette huset for noen år siden, og nå trives vi godt. Nå er det stille her.

59-åringen, som opprinnelig er fra Høenseby på Seiland, jobbet i mange år som helsesøster i Sørøysund. Da hun måtte gi seg på grunn av leddsykdommen bekhterev, begynte hun for alvor å studere noe som alltid har opptatt henne sterkt: Spøkelser.

Henger igjen

– Helt siden jeg var lita jente hjemme i Høenseby har jeg opplevd det jeg nå forstår som ånder, eller sjeler og sjelefragmenter til avdøde som av ulike årsaker ikke har sluppet taket men har blitt hengende igjen i tomrommet mellom livet og døden.

Sjelene blir igjen av ulike årsaker. Skjer dødsfallet plutselig kan det være at den døde ikke har forstått at den er død.

En annen årsak kan være at den døde er sterkt knyttet til noe eller noen i det jordiske livet, som gjør at sjela derfor ikke blir med inn i lyset. At den blir hengende igjen.

– Å ikke komme seg gjennom den store lysende portalen og over på den andre siden, som er noe vi alle skal, er forferdelig også for spøkelsen selv. Det er både frustrerende og svært slitsomt, og skaper negative energier.

For to år siden avsluttet hun en tre år lang utdanning hos den kjente sjamanen Ailo Gaup, og nå ønsker hun å praktisere.

Alle kan

– Som elev hos Ailo lærte jeg meg å avdekke evnene i meg selv. Som det heter: Å lære er å avdekke den kunnskapen som mennesket allerede er i besittelse av.

– Gaup viste meg metoder på hvordan jeg kunne finne min egen vei, hvordan jeg på min egen måte kan utføre sjamanisme.

Siden da har hun renset flere hus for spøkelser. Både i Hammerfest og andre steder i Finnmark. Og da hun før jul leste i avisa om spøkelser på Gjenreisningsmuseet, ba hun ledelsen på museet om å få lov til å øve seg.

– Jeg var i mellometasjen, der utstillingen og kafeen er. Og jeg ble rystet over lagene med sjeler som hang igjen.

Sterkest opplevde Johannessen følelsen av sår smerte og angst.

Tyske soldater

– Jeg fant at smerten kom fra utallige sjelefragmenter, det vil si biter av sjeler. Og ved å undersøke nærmere fant jeg at det under krigen lå en bygning her hvor tyske unge soldater oppholdt seg før de ble sendt til det store slaget ved Litzafronten.

– Soldatene må ha vært fryktelig redde, for før de reiste har de frigjort og etterlatt de mest smertefulle bitene av sjelene sine. Det er noe vi mennesker gjør ubevisst for å overleve alvorlige kriser i livene våre.

På sin egen måte hjalp Johannessen sjelebitene å finne tilbake til sine hele sjeler.

– Å kommandere sjeler over på den andre siden er en alvorlig affære og er ikke noe en skal leke seg med. Jeg er svært forsiktig og snakker aldri med spøkelsene før de er over på den andre siden. For de kan lett bli sinte, og da kan du bli plaget med dem. Noe jeg heldigvis aldri har opplevd.

På museet følte hun også sjela til soldatenes øverstkommanderende, en leder som nektet å forlate det jordiske livet.

Ga klar beskjed

– Han var svært bestemt på at han hadde fått ordren fra Hitler, og at han derfor måtte bli. Da ga jeg klar beskjed: Jeg er større enn Hitler. Dermed forsvant sjela på et blunk.

Inne på museets Telemuseum fant Johannessen sjela til en høy slank dame som ikke ville slippe taket, hun var så nært knyttet til jobben sin at hun hadde blitt igjen for å passe på at det var ryddig og orden i arkivene.

– Sånn er vi mennesker, at vi ikke liker å gi fra oss kontrollen. Denne damen var til de grader pliktoppfyllende, men var likevel ikke vanskelig å hjelpe over til den andre siden.

Ved å «reise» 150 år tilbake i tid fant Johannessen årsaken til en stor fortvilelse hun følte hang igjen.

– Jeg kom til en mann ved et slåttejorde. Han var bunn fortvilet over at de skulle bygge hus på jordet hans.

Hun hjalp også denne mannes sjel over til den andre siden.

Reisene gjør hun ved hjelp av en sjamantrømme.

– For å reise må jeg være i en meditativ tilstand der jeg tømmer hjernen for alt annet enn målet for reisen. Jeg vet hva jeg vil oppnå, men aldri hva jeg finner.

I følge Johannessen opplever du aldri mer enn hva du tåler, og føler du at reisen blir for tøff kan du når som helst avslutte.

Må ha kallet

– Alle mennesker har de samme evnene. Men ikke alle føler kallet. Og det er du avhengig av for å bli sjaman eller å utføre sjamanisme.

Hun er fullstendig klar over at mange kan synes det hun driver med er fullstendig tøvete.

– Med årene har jeg heldigvis blitt så trygg i meg selv at jeg tåler hva enn folk måtte mene. Jeg tror fullt og fast på det jeg gjør.

– Og jeg hjelper gjerne, både levende og døde.

Av HELLE ØSTVIK,
[om denne saken](#)

Finnmarken

Publisert 05.03.2008 - 02:00

[Tips en venn](#)

[Skriv ut denne siden](#)

